Unicul vinovat în întâmplarea ce i-a fost fatală

On Octombrie 30, 2012

Pledează pentru valoarea ta morală în fața "Onoratei Instanțe" a Leadershipului, fără să te faci părtaș la procesul de judecată intentat împotriva omului și a vieții.

Nu putea să definească prea bine ce i se întâmpla. Căzuse ca o frunză la picioarele asasinului ce cutreiera necunoscutul în căutarea unui scop care să dea sens vieții sale. Doar un vis urât? Sau cel mai negru coșmar?

Era doar om simplu, n-avea dușmani, doar un singur prieten loial care-l urma peste tot: bătrânețea. Şi, dintr-o dată, acest suflet atât de mare, atât de temător de Dumnezeu, atât de fragil prin natura lui, se prăbuși în cel mai adânc abis al nenorocirii. Pierdut dincolo de marginile înțelegerii, într-un loc unde nu se mai vedea nimic, dar care releva clar și amenințător ironia sorții.

Asasinul, aflat la volanul unei mașini de poliție furate, îl somase să tragă pe dreapta. Apoi, îl rugase politicos să coboare din mașină.

Bietul om ! Ar fi putut el oare să ridice încă o dată mingea tinereții la fileul spectaculosului, dinamicului, suspansului, să regizeze o fugă ca în filme, și să dispară de sub filajul falsului polițist? O astfel de mutare riscantă se impunea în momentul respectiv. Dar, asemenea unui defavorizat al sorții, el rămase pe loc.

Leadership: Porți semnul unei personalități unitare și consecvente în tendințele sale esențiale, manifestate într-o singură poruncă: a fi anti-alegere în privința dreptului altcuiva de a trăi?

Bătrânul se uită temător la individul necunoscut care-l țintuia cu privirea la doar un singur pas distanță, părând mai degrabă o nălucă care abia așteaptă să se înfrupte din blândețea sa, ca apoi să dispară, *à volatiliser sans laisser des traces*.

Totul era atât de sinistru, de parcă se afundase într-un cerc vicios. Transformat instantaneu de o soartă ostilă în protagonistul central al unei îngrămădiri haotice de legi și prejudecăți proprii, ale căror contururi nu le putea defini, din uriașa piramidă a vieții și a realității.

Simțea cum cineva, o forță a răului, îi apăsa pe creștet întreaga povară a lumii temute din societatea omenească. O societate îndreptățită să-i condamne pe membrii ei cei mai bătrâni, la suferință.

Şi deodată năluca, cu chip de Joker, dintr-un impuls de sălbăticie, forma unei dorințe nelămurite, continue și brutale de a face rău oricui nimerea în cale, își armează arma, instrumentul fatal – un tub de oxigen. Apropie încet pistonul de fruntea bătrânului. Şi, "Poc ! ", declanșează jetul de aer comprimat, făcând un mare gol în cutia craniană a acestuia. Lăsându-l fără viață.

Totul în această pățanie se redusese la o rece și tristă convenție. În care se stabilise un fel de raport strict între părțile contractante: între creștinism și totalitarism, între bătrânețe și eternitate, între blândețe și cruzime, între bun și rău, între viață și moarte, între Da și Nu. *

Leadership: Continui să uimești prin întărirea contrastului dintre esența propriilor experiențe de viață și aparența însemnătății tale la stabilirea relațiilor cauzale între acțiuni și evenimente?

Nu trebuie să fii expert pentru a înțelege ceea ce este esențial în leadership și nu trebuie să fii președinte al unei companii pentru a aplica aceste lucruri, aceste învățături definitorii propriei tale personalități.

Primul pas în dezvoltarea științei conducerii constă în a învăța să ocolești capcanele unor mutări riscante, care se impun la un moment dat. Găsirea unui refugiu înaintea unei eventuale decăderii definitive, o asigurare împotriva unor consecințe imprevizibile este obligatorie.

Definește foarte bine ce ți se întâmplă, în raport cu lumea, evenimentele, realitatea din jur. Fără să te ascunzi la umbra unei rătăciri ireparabile, dincolo de marginile înțelegerii realității și a naturii umane. Într-un loc unde nu se mai poate vedea nimic, unde nu se mai poate îndrepta nimic, unde nu-ți poți fortifica imunitatea, în locul în care nu se mai poate trăi decât cu prețul uciderii libertății de a fi mai bun.

Poți conferi leadershipului tău statutul de "judecător" care te împinge să-ți ierți faptele și deciziile nechibzuite, pentru a te elibera de orice legătură cu cerințele unei motivații experimentale ce poate să-ți îngreuneze ascensiunea?

Leadershipul se menține și se înnoiește printr-o continuă reîntoarcere la sine, prin tendința unei aplecări spre virtute, prin găsirea unei căi de a te regăsi pe tine însuți în relație cu responsabilitatea de a te elibera de orice constrângere morală, ascunsă sub învelișul prețios al unei înnoiri totale de personalitate.

Leadershipul are în vedere contrastul dintre esență și aparență a omului din tine, dintre "a fi" și „a nu fi", o analiză a părților tale bune și a celor rele, în favoarea conștiinței (forul tău interior de judecată) căreia nu-i poți ascunde nimic. Te poți însă împiedica de singura cerință a unei motivații experimentale ce poate să-ți îngreuneze ascensiunea: dorința de a-ți împinge limitele spre extremele vieții, ca atunci când ești curios să afli dacă poți comite o nedreptate fără să suporți consecințele.

Noțiunea de leadership reflectă calitatea omului care îmbracă mantia reînnoirii, a omului ca unitate armonioasă și echilibrată. Așa cum doctorul nu tratează durerea pacientului până când nu află sursa ei de proveniență, tot astfel acțiunile tale nu se pot finaliza cu succes până ce cunoașterea, înțelegerea și gândirea matură nu își direcționează "voturile" spre o profundă investigare a aspectelor ființei umane.

Dacă nu devii tu însuți: mai întâi inculpat, apoi avocat, apoi propriul tău judecător care să pronunțe sentința nemiloasă, ireversibilă: " *Coupable ou non coupable"* , te vei prăbuși în adâncul abis al decăderii umane.

Resemnarea este o manifestare de profundă emoție ce apare ca urmare a tendinței omului de a-și accepta soarta hotărâtă de latura sa moralizatoare.

Ca o cerere de revizuire a unei hotărâri preliminare formulată de o instanță subtilă, foarte puternică, leadershipul (vizat de conștiința ta, de tăria caracterului tău, de responsabilitatea ta față de societate și față de om) își poate lua în primire statutul de "judecător" printr-o expertiză temeinică a acelor vulnerabilități sau nereguli care te fac nepotrivit cu calitatea de model uman. Dar, el nu trebuie să se pronunțe înainte ca noua configurație a personalității tale să fie stabilită.

Iar această tentativă de a-ți ridica leadershipul la rang de judecător, despre care se știe cât de dificilă este, nu trebuie să se încline în direcția opusă Eu-lui tău.

Bucuria victoriei fără să umilești, fără să pui frână condiției omului de a-și făuri singur soarta, este o luptă în numele dreptului la viață care necesită o armătură spirituală solidă, desfășurându-se pe planul unei realități din care se poate salva puțin, câte puțin, latura ei cea mai sensibilă: conceptul de non-dualitate.

Ai devenit protagonistul central al unei îngrămădiri haotice de legi, prejudecăți, ale căror contururi nu le poți defini? Leadershipul tău se reduce la o rece și tristă convenție care prevede reducerea "omului" la un sclav, un membru pasiv al societății? Cât timp își poate păstra leadershipul tău statutul de "judecător"?

Pledează pentru valoarea ta morală în fața "Onoratei Instanțe" a Leadershipului, fără să te faci părtaș la procesul de judecată intentat împotriva omului și a vieții.

Unicul vinovat în întâmplarea ce i-a fost fatală aduce în prim plan acea paralizie a voinței, neputința de a reacționa în fața unor situații de moment. Un salt înspre necunoscut, înspre o nouă stare, înspre un alt fel de "a fi", pe care dacă nu-l faci în baza unui impuls de natură pozitivă sau constructivă, riști să pierzi vagonul rezervat exclusiv celor care și-au întregit leadershipul și și-au asumat menirea de lideri.

* Notă: "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/unicul-vinovat-in-intamplarea-ce-i-a-fost-fatala.html